

*V některém
z příštích
žraloků*

Josef Protiza

V některém z příštích žraloků

Josef Prouza

V některém z příštích žraloků
Josef Prouza

Text © 2015, Josef Prouza

Grafická úprava a sazba © 2021, Lukáš Vik

Obálka © 2015, Rastislav Horváth

1. vydání © 2021, [Lukáš Vik – E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-336-7 (ePub)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-337-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

[WordPress webdesignér Lukáš Vik](#)

*A ona trvá... Jen Jedno místo svítí:
taneční sál, mateční to jeskyně pekla a žárlivosti
s bodáním v panenství hudby, krutějším
než násilí panně... Kdyby anděl bojoval za nás,
řekl by stejně jako my: Tak ty jsi tady, Mášo,
a tančíš s jiným? Jak je to možné! Pojď! –
Ale ona, protože za ni bojuje Eva,
odpovídá: Netančím, totiž... bojím se slov...
a...vy... vy jste šílený!*

Vladimír Holan Noc s Hamletem

„Počkej, prosim tě,“ zavolala Klára na Ondru, který se rychle drápal do stráně s řídkými křovisky a akáty. Znělo to lehce vyčerpaně. Ondra se zastavil a otočil. Stála v předklonu, světlé lokny přepadlé kolem tváří, s rukama zapřenýma o stehna, a zhluboka oddechovala. Teprve teď si uvědomil, jak asi obtížně balancovala po kořenech pařezů, výmolech a trsech trávy ve svých sandálech bez ponožek. Na její štíhlé nohy, vykukující z džínových kraťasů, co chvíli útočily v trávě zarostlé větvičky a trnové šlahouny, nohy měla už nepravidelně šrafované krvavými šrámy. Ondra si uvědomil, že zřejmě takhle trpí už delší kus cesty, ozvala se ale, až když už opravdu nemohla dál. Podíval se na své bytelné botasky a plátěné kalhoty, zastyděl se a rychle o pár kroků sestoupil dolů a podal Kláře ruku. Tohle rozhodně nechtěl. Zamrzelo ho, že se zase rozjel, umanutý a přišpendlený myšlenkami k nějakému cíli. Neviděl, neslyšel, napravo ani nalevo. A dokázal být podrážděný a nerudný, když mu něco v cestě překáželo. Když Klářiny reakce nebyly *odpovídající* jeho představám, dokázal jí i jemně ubližovat. Jejich – v začátcích skoro idylický – vztah to postupně rozežíralo. I když si nakonec nabroušené chování

vždycky uvědomil, ještě dlouho z toho rozjetého vlaku do Mrzoutova nebyl schopen vyskočit a jako nějaký lehce znechucený divák sledoval, co provádí a říká jeho temný klon.

Chodil s Klárou od druháku na gymplu a ty tři roky, navíc na malém městě, kde Ondru občas přepadaly pocity veverky běhající v bubnu, se někdy zdály jako půlstoletí. Zvláště při představě, že by dalších padesát let mělo probíhat stejně. Největší povyražení nabízel koncert Katapultu v místním letním kině nebo ohýnek z pivních kelímků na sobotní venkovské zábavě pod širým nebem. Lehké zahnívání tu přecházelo do stadia mrtvolného rozkladu pozvolna, ale pravidelně, v denních dávkách uspávajícího morfia *panta rhei*.

Kdo z rodičovské generace nezahradničil, rybařil. Ženy nerybařily, o to víc zahradničily. Kdo nedělal ani jedno z toho, stavěl. Nové domky rostly v Hradišti pomalu, šoulavou chůzí hovnivála, který trpělivě nabaluje na svou vysněnou kuličku tvárnici za tvárnici. Kolečka a zednické lžíce přirůstaly stavitelům k rukám na léta. Kdo nezahradničil, nerybařil, ani nestavěl, chlatal. Výjimečně pilní jedinci stihli všechny činnosti paralelně. Rozpolcení na minuty a naplánování až do *posledního rozloučení s drahým zesnulým*.

Klára o zahrádce, rybách, ba ani o alkoholu moc nevěděla, dokonce už ani nestavěla, protože

její rodiče právě po osmi letech dostavěli. Nově dokončené prázdné první patro vilky už čekalo na její rodinu. *Kláruško, jednou nám poděkuješ, že máš kde bydlet.*

Klára hodně četla, svět v knihách byl na hony daleko od hradištského tkvění v prostoru. O to víc se těšila na studia v Praze.

Ondra závodně tančil. Dojížděl do Boleslavi třikrát týdně a jednou měsíčně na taneční konzervatoř do Prahy, kde dálkově studoval. V Hradišti založil taneční soubor Impakt po vzoru mladoboleslavského klubu a vedl ho. Soubor ale s příchodem pomaturitního léta skončil. A spousta dalších věcí měla skončit.

Klára vlastně nikdy v okamžicích Ondrových *náladiček* nedala najevo nelibost. Neměla povahu vracet s gustem záludná podání, jen se vždycky lehce nahrbila a z čela si stále stejným nervózním gestem odhrnovala vlasy. Dokud se tahle přehánka v Ondrově hlavě neroztavila do pocitu provinění. Měl pak vždycky tendenci být přehnaně galantní, ale tohle zahlazování stop vyznívalo většinou trapně. Když se jednou Kláře zase omlouval a ptal se jí, co si o jeho *zatměních* myslí, odpověděla mu, že je směšný jako jejich soused, který jim před domem přejel psa a pak ho na jejich zahrádce naaranžoval pod keřem, jako že pošel vedrem. Po takovém přirovnání sice Ondru dlouho žádá *náladička* nepřepadla, ale

v poslední době se tyhle jeho stavy zase množily jak vodní řasy v blízké Jizeře.

Jak uchopil Klářinu jemnou drobnou ruku a přitáhl si ji k sobě, neodolal a objal ji. Koneckonců, do lesíku nad městečkem mířili s jediným cílem: najít trochu soukromí, aby se mohli milovat. Honba za soukromím! Ondrovi vymyšlení, kde se s Klárou pomilují, zabíralo někdy přes polovinu jeho mozkové kapacity. Nic tak oba citlivě neregistrovali jako oznámení jeho či její rodiny o odjezdu z bytu nebo domu, byť na pár hodin. Poslední rok, kdy už Klářini rodiče přeřadili Ondru z chlívku *Amant* do regálu *Potenciální ženich*, se Ondra s nimi nápadně často potkával v brance u jejich vilky, jak někam *nahonem* museli odjet, třeba k babičce pro švestky. Bylo jasné, že *vyklízeli pole*. Styděly se při tom obě strany: skorotchán za to okaté přistrkování své dcery k němu do postele, a Ondra za to, že v téhle roli funguje jako nadržžený uzlík hormonů a připouštěné zvířátko. Když spiklenecké pomrkávání a načechrávání peřin u rodičů Kláry přesáhlo únosnou mez, seděli pak s Klárou v obýváku a radši koukali na televizi. Jen aby nebyli za zoufalce. Tady na stráni si ale mohli dovolit luxus spontánní touhy, jestli se o něčem takovém dalo vůbec po třech letech známosti mluvit.

Když Ondra zaznamenal, že Kláře dokonce z nártu trčí trn, přisedl na bobek a vytrhnul jí ho. Jen neslyšně zasykla. Pohládl její podrápané nohy od

trní a najednou měl pocit, že mu to něco připomíná. Ale co? Nevzpomněl si.

Dál už do stráně stoupali mnohem pomaleji, Ondra opustil tempo zrychleného vojenského přesunu a dokonce několikrát Kláru přes nerovný terén přenesl v náruči. Vůbec, tyhle „pohybové“ omluvy mu šly daleko líp než ty slovní. Konečně se ponořili z rozpálené stráně do přítmí lesíku. Byl zarostlý nejen smrky a borovicemi, ale i hustým křovím, kterým se prodírali jen s obtížemi. Najednou se před nimi rozprostřela jako zázrakem větší mýtina, dokonce s měkkou dlouhou trávou. Neviditelné služky už milencům odestlaly, dokonce jako by teprve před chvílí z peřin odnesly nahřáté kameny. Tak bylo lože teploučké. Po strastiplném prodírání hložím si s úlevou lehli na záda a dlouho nepromluvili. Ticho rušil jen větřík, který se prosmykával korunami borovic. Jak hýbal větvemi, slunce za nimi ukryté jukalo z větví jako infantilní koketka, a házelo „prasátka“ do jejich očí. Překvapivě první porušila siestu Klára.

„Dostala jsem včera dopis z právnické fakulty.“

Ondra se prudce nadzvedl na předloktí. Na tuhle zprávu oba netrpělivě čekali.

„No a -?“

„Nevzali mě.“

Ondra zase pomalu klesl na záda. Dolehl zpátky na zem, ale zdálo se mu, že klesá ještě níž, jako by

mu ta zpráva vyhloubila pod zády mělký hrob. Větve borovic, kývající se nad jejich hlavami, se na povel zastavily. I vítr ta informace zaskočila.

To znamená, že Klára s ním v Praze studovat nebude, proběhlo Ondrovi hlavou. On oznámení o přijetí na Vysokou školu ekonomickou dostal už před týdnem. Vůbec si situaci, že bude v Praze studovat sám, nepřipouštěl. Ale byl nejvyšší čas si představit, co to všechno znamená.

Zalila ho touha Kláru nějak utěšit, rozptýlit, odvést od té zlé zprávy, která věstila daleko víc než neúspěšný pokus o vysokoškolské studium. Najednou ve vzduchu viselo jejich nejméně čtyřleté, s vojnou vlastně pětileté odloučení. Sto kilometrů od sebe.

„Budu do Hradiště jezdit každé víkend, budem spolu víc než teď, neboj,“ chrлил ze sebe překotně Ondra, ale s každým dalším slovem se mu do řeči vplétaly jakési neznámé podtóny. Nějaká zparchantělá přijímací komise na právech mu jeho lásku poslala jedním škrtem... kam vlastně?

Ondra se přistihl, že cítí ještě něco jiného, kromě znechucení z přijímaček na prominentní práva (kolikrát Kláru marně přemlouval, aby si vybrala školu s menší frontou před vchodem a řidším zástupem protežovaných dítek u bočního vchodu?). Nedovedl ten nový pocit identifikovat, pojmenovat, uchopit. Najednou s hrůzou zjistil, že to je pocit

jakési temné, zvrácené... radosti? Proboha, jaké radosti? Klára se nedostala na univerzitu, možná půjde do LIAZU dělat referentku nebo účetní jako Ondrovy spolužačky, které tam ovšem od prváku směřovaly a o žádné vysoké ani nesnily. Raduje se snad z toho, že Klára zůstane v Hradišti a on bude v Praze? Vytanula mu na mysl věta z Exupéryho Citadely: *A shoří-li tvůj dům, a ty budeš přitom daleko a navždy odtud, přesto budeš plakat.*

Lekl se těch myšlenek, jako se lidé bojí pomyslet na smrt svých blízkých – a přesto pak na ni dlouze myslí a sají z těch představ podivný smutek. Z toho, co sice nenastalo, ale nastat kdykoli může.

Když si přečetl dopis s oznámením o přijetí na VŠE, v ten moment byla jeho středoškolská studia zapomenuta, zasunula se do starého ohmataného sešitu již odžitého života a během vteřiny se stal vysokoškolákem, Pražákem, mužem velkého světa, možná budoucím stážistou v Paříži nebo Římě (no, spíš v Moskvě), ano i tam přeci vyvolení šťastlivci z vysokých škol odjížděli studovat. I Ondra už trochu tím vyvoleným byl. Prošel maturitou i přijímačkami hladce. V sedmdesátých letech dvacátého století, s kádrovým posudkem syna matky, která odmítla přivítat v osmašedesátém sovětské tanky, a vyhodili ji za to ze Státostrany, to byl malý zázrak. Ředitel gymnázia mu vzhledem k jeho vynikajícímu prospěchu, organizování brigád a školního časopisu

přeci jen dal nakonec milostivě vybrat aspoň mezi ekonomkou v Praze a strojní a textilní v Liberci. Jiné vysoké školy jeho pokaňhaný *kádrový profil* vylučoval. Mohl se tam sice přihlásit ke zkouškám, to ano... ale bez *doporučení*. Doufat v přijetí bylo pak stejně naivní jako věřit, že se z vyhnanství dostane někdo, kdo má v materiálech zápis *Návrat nežádoucí*. Potvrdilo se to i u přijímaček na VŠE. Komise ho nejdřív pochválila za vynikající výsledek zkoušek a pak se ho jeden soudruh zeptal, proč nemá v žádosti o přijetí na VŠE vyplněný obor, který by chtěl studovat. S maturitními jedničkami a skvěle zvládnutými přijímačkami by si přeci mohl vybírat. Ondra odpověděl, že mu to je jedno. Byla to pravda. Byl samozřejmě rád, že nejde na dva roky na vojnu a nějakou vysokou mít bude, ale o ekonomce rozhodně vůbec nesnil. Skutečně mu bylo lhostejné, jestli bude lepší ve zbožíznařství nebo v podvojném účetnictví. Přijímací komisař naléhal, aby nějaký obor přece jen jmenoval. A tak do Ondry vjeli démoni: *Co třeba Politická ekonomie?* To byl obor, který studovali jen výsostně prověřeni studenti, většinou tzv. rychlokvašky, kádry správného původu i přesvědčení, které měly okysličit studentskou buržoazní sebranku intelektuálů dělnickou krví. Komisař se dlouze zadíval do Ondrových papírů, pochopil rychle, jak si s otázkou naběhl, pak zvedl oči a s neznatelným úsměvem odpověděl: *No, tak to*

zrovna ne... ale co kdybychom tam napsali třeba, dodal podezřele rychle, ... *plánování? Souhlasíte?* A tak si Ondra vybral studijní obor. U maturity naopak nemusel vybírat ani oblečení, bez svazácké košile s červenou kravatou se v Hradišti nematurovalo.

Ondra si znovu vzpomněl, jak ho po skončené kalvárii písemných a ústních zkoušek někdo ze spolužaček vystrčil před maturanty, aby za všechny profesorskému sboru *tak nějak poděkoval*. Byla to zvláštní chvíle. To, že čtyři dlouhé gymnaziální roky právě končí, si všichni uvědomili jakoby až v tom okamžiku. Děti, co se ještě občas dlabou v nose, ale už jim zkoušejí sváteční lakýrky do města na jarmark života. I kantoři byli najednou podivně zestárlí a unavení.

Po pár větách, které Ondra řekl, se ozvalo první vzlyknutí, z řad profesorek. Pak nabraly spolužačky. A Ondra dál mluvil a mluvil, se sklopenýma očima, slova odněkud sama vstupovala do jeho hlavy. Měl najednou intenzivní pocit, že řeční na pohřbu, a rakev právě zajíždí za zatahující se záclonky. Rozpoutalo se kolem něj peklo vzdechů, popotahování a smrkání jako v nějakém očiš्टci. Když konečně při tom děkování zvedl zrak, viděl, jak se profesorkám lesknou oči, a těm, co všechny nejvíc honily a týraly permanentním zkoušením, z očí stékaly ty největší krůpěje. Dolů na semknutá ústa a třesoucí se brady.

Dokonce i fyzikář nějak zrychleně pomrkával a nevěděl, kam s rukama. Ondra nikdy předtím u žádného z kantorů takové pohnutí neviděl. Před těmi několika týdny ho to zarazilo, nechápal, proč tu hru na přísné pedagogy s *vyšším posláním* náhle vzdali, sundali upjaté masky a odlepili pozdvižená obočí, spadlo z nich napětí odehraného představení a úlevně se rozbřečeli. Pochopil to plně až tady, až teď, v lesíku nad Hradištěm. Až po větě *Nevzali mě*.

Jejich gymnázium bylo tak malé, že všichni studenti znali všechny kantory a naopak. A když se z té rodinky padesátka tváří zvedla, že vyrazí do světa, všechny to nějak zasáhlo. Kantorům bylo jasné, že za branami jejich ústavu už bude nástrah pro jejich svěřence číhat podstatně víc. A měli pravdu, netrvalo to vůbec dlouho a jedna past právě zaklapla nad Klárou. A vlastně i nad ním. Ondra si znovu nervózně pokusil vybavit, co vlastně v tom rozlučkovém projevu říkal. Opět si nevybavil nic.

Nový poryv větru ve větvích borovic Ondru vrátil zpátky do lesíku nad Hradištěm. Rychle se obrátil k vedle ležící Kláře, jako by se bál, že ji v té měkké trávě už nenajde, jako ji možná už zítra nenajde ve svých snech a plánech. Jako ji určitě nenajde v Praze. Ale ležela tam, oči měla zavřené, ústa stažená. Jako by mu četla jeho myšlenky. Možná ji znejistil svým dlouhým mlčením. Zasáhl ho takový příval soucitu a lítosti zároveň, že ji musel

k sobě okamžitě přivinout a obejmout. A líbat a hladit a utěšovat. Přimkla se k němu tak bezradně a dětsky, že si najednou připadl ne jako její přítel, ale starší opatrovník. Který to má nějak rozhodnout, najít moudré řešení, nad kterým se všichni ťuknou do čela: *No ano, že nás to jen nenapadlo. Takhle to bude nejlepší!* Ale Ondra vůbec nevěděl, co by měl říct, a Klára, jak pířko v jeho náruči, mlčela. Ondra jen tuřil, že právě teď a tady nesmí projevit ani stín zklamání, naopak, musí rozehnat všechny její i své chmury a říct něco... Co ale říct na tak jasnou věc, že se jejich cesty rozdělují? Už teď, pár vteřin po větě *Nevezali mě, jsou od sebe desítky metrů. Přijedeš na víkend? Víř, dřu teďka na zkoušky, semestr končí – tak co za tři týdny? To jsem s našima ve Varech. Tak za čtyři?*

Klářino tělo bylo najednou tak křehounké, že se Ondra bál na ni prudčeji nalehnout, ale líbat ji nepřestal. Neměl už ani v úmyslu se s ní milovat, i když se sem táhli trnitou cestou vlastně jen kvůli tomu. Tedy spíš on, Klára už cestou sem vlekla sebou to závaží, že nebudou spolu v Praze. Najednou Ondra ucítil, že mu Klára vyhrnuje vzhůru tričko a tiskne se k jeho nahé kůži. Ruce i tělo měla horké, jako by se chtěla přiletovat k jeho hrudi, připájet ruce na jeho boky – ano, a teď nás, milé komise, zkuste rozdělit. Ondra si uvědomil, že mu Klára svléká i kalhoty. Honem vyhrnul tričko i Kláře a spěšně

rozpojil i háčky podprsenky. Vysvobodit ji z jejich šortek a kalhotek už mu nedalo velkou práci, sama nadzvedla pánev, aby jí oblečení mohl stáhnout. Sám už byl v té chvíli nahý a Klára mu rukama opakovaně sjížděla po zádech a hýždích. Když se s ní z podivné nervozity nebyl schopen hned spojit, vzala jeho penis do ruky a sama pro něj našla cestu. To nikdy předtím, blesklo hlavou Ondrovi, neudělala, byla při milování až stydlivě pasivní a dotýkala se ho jen na společensky „vhodných“ místech.

A právě ve chvíli, kdy se spojili, ještě v rozpačitém nesouladu, uslyšeli hlasy. Nijak daleko, naopak. Zatraceně blízko. Oba prudce otočili po zvuku hlavy a viděli, jak po pěšince – ano, **po pěšince**, které si vůbec nevšimli – k nim přichází zástup lidí. Sakra, uvědomil si Ondra v náhlém osvětlení, tudy někudy přeci chodí přes lesík do blízkého Kláštera ze směny v hradištské Frutě její zaměstnanci... Leželi přímo na té cestě! Jaktože si toho nevšimli?! Mýtina vůbec nebyla mýtina, ale jen rozšířená stezka. Panebože! Krácející postavy už byly těsně u nich, bleskově stačili jen na intimní místa nahých těl přitáhnout pohozená trička. A pak zůstali ležet, bezmocně, bez hnutí, obličej obrácené do trávy. Na útěk bylo pozdě. Hlouček, dosud bezstarostně klábosící, jak je spatřil, zmlknul. Ondra, příkrčený nad Klárou, která jen stačila otočit obličej k zemi, už slyšel jejich poznámky: *Tohle je veřejná cesta,*

mladej, né ňákej hampejz! Nebo ještě hůř: *Člověk si nepomůže, když to na něj přijde, co?* Ale průvod kolem nich procházel mlčky, ba v hrobovém tichu, jak kolem Lenina v mauzoleu. Jestli vycítili, jak jim dvěma, přistiženým, nahým a poníženým, je? Bůhví. Desítky vteřin rušilo lesní klid jen praskání větviček pod nohama kolemjdoucích. Kolem jejich schoulených nahých postav prošlo asi dvacet lidí bez jediného slova. Ondrovi s Klárou se zdál čas defilujícího průvodu kolem jejich těl nekonečný. Pak přeci jen nastalo úplné ticho, byli pryč. Ondra teprve teď opatrně zvedl hlavu a podíval se na obě strany. Nikde nikdo. Jako na povel se oblékli, vsedě, mlčky, chvatně, a Ondra i vztekle. Hnízdečko lásky! Připadl si jak horolezec, který po celodenním výstupu *strmou severní stěnou* na vrcholu hory zjistí, že tam vede okreska a vítají ho kempující mastňáci, vychutnávající si kafe z termosky a *panorámata*.

„To byl trapas,“ vydechla jen Klára, ještě pořád rudá jak rak.

„Já ani tu prdel neměl pořádně přikrytou,“ uložil ztěžklou hlavu do dlaní Ondra.

„Myslim, že ve Frutě bude dlouho o čem drbat,“ dodala Klára. „Jestlipak nás poznali?“

„Myslíš podle mého zadku?“ usmál se konečně Ondra.

„Víš co, budem doufat, že nás nikdo nepoznal. Já to totiž jinak nepřežiju.“

„Jasně, v takovym velkoměstě jako je Hradiště, nás určitě nikdo nepoznal, to je v pohodě.“

„Copak ty, nejsi ani z Hradiště a budeš teď bydlet v Praze, tobě to může bejt šumafuk,“ povzdechla si Klára. Krvavý verdikt právnické komise se opět vklínil mezi ně. „A navíc mám zadnici propíchanou od jehličí jak řešeto. Kdybys byl gentleman, tak bys pode mnou prostřel aspoň svý triko, nežs mě povalil do jehličí!“

„Já myslel, že to bylo vzrušení – a vono to bylo jehličí!“ usmál se už Ondra doširoka a podíval se Kláře do očí. Poprvé od oznámení *Nevzali mě*.

„I pravěký lidi si svou holku nejdřív vodtáhli do jeskyně, a nesápali se na ní na veřejný cestě.“

„Jestli to není tím, že v pravěku žádný veřejný cesty nebyly. Třeba nás postihla nějaká úchylka. Jako jsou lidi, co si to musej rozdávat jen na veřejnejch místech, tak my taky, ale dokonce jen na veřejnejch komunikacích.“

Při těch slovech už Ondra s Klárou sestupovali lesíkem dolů. Samozřejmě už ne po zarostlé, strmé a trnité stráni, kudy původně přišli, ale po pohodlné cestě, vedoucí přímo k zadnímu traktu hradištské Fruty. Když se dole pod nimi znovu otevřely pásy hradištských domků, paneláků a uliček s dominantou zámku a meandrující Jizerou, máchl Ondra rukou zleva doprava a pravil pateticky jak Sibyla:

„Podívej, kolik je tam dole silnic, uliček a stezek. Než se stihnem pomilovat na všech, budu mít do smrti co dělat.“

„Já budu tady a ty v Praze, ...“ zamyslela se Klára, ale už bez úsměvu, „...vlastně to všechno bude taková *láska na cestě*.“

„Láska na cestě...to zní dobře,“ řekl pomalu Ondra. Ale dobře to neznělo, to věděli oba.

Dva staré odřené kufry žuchly na linoleum s podivným geometrickým vzorem v pošmourném bloku C kolejí Vysoké školy ekonomické na pražském Žižkově. Ondra si představil, kdo taková lina asi navrhuje. K uzoufání šedivá bezpohlavní myš, v sepraném pracovním plášti, věčně ohnutá nad rýsovacím prknem. Do její kanceláře právě vráží zadýchaný náměstek podniku a pídí se po vzorku nové řady linolea. Omylem uchvátí plánek potrubí sídliště Jižní Město (šedivá myš ani pípnout nestačí), a předloží ho na poradě. Už při předkládání si náměstek chybu uvědomí, ale samozřejmě nepřizná. Nové lino putuje k nažhaveným zákazníkům.

Ondra dobře věděl, že v sedmdesátých letech v Československu by se k chybě přiznal jen blbec. Ostatně, žádné chyby neexistovaly, aspoň ve Státostraně. Ta už kolem Ondry v různých přestrojeních dlouho kroužila. Vlastně od chvíle, kdy ho nazvala Jiskříčkou a vrazila mu do ruky mávátko

v prvomájovém průvodu. Jak si Ondra stačil všimnout, po padesátých letech se *chyby a zvěrstva* ve slovníku soudruhů změnilo na *přehmaty*. Ano, *dělaly se* občas přehmaty. Žádné chyby, jen přehmaty, a ty se ještě navíc dělaly jaksi samy. Když se kácí les, létají přehmaty, to je jasné. Ondra byl sám jeden velký přehmat. Zatím si moc nezalétal, pomíneme-li Letadlo družby do Bulharska.

Vzorek lina, na kterém teď odpočívaly dva sešlé papundeklové kufry, samozřejmě nebyl přehmat. Ondra si jen uvědomil, že jeho fantazie je – na rozdíl od drtivé většiny jeho vrstevníků – každou chvíli na pochodu do snových světů. Jedinou oblastí, v níž mu nekonečná obrazotvornost pomáhala, bylo psaní básní. Ale ve škole, ve svazu mládeže, při jednání na úřadech – tam všude byl se svou fantazií bit. Každé vybočení z nalajnovaných – a často ani nepsaných a nevyřčených – norem (*Však ty už víš, jak to bylo myšlený!*) bylo důsledně trestáno. Přesto si Ondra nemohl pomoci. I když si častokrát uvědomil, jak si všechno *komplikuje*. Naléhání na bezchybné ctění vytýčených koridorů bylo všudypřítomné. Zkoušky z drmolení pouček, testy oddanosti maskované jako recitace S. K. Neumanna nebo držení stráže u pomníčků, prověrky brigádami a účastí na spartakiádě... to všechno byly jen manévry na odhalení problémových jedinců, potížistů,

vyčuhujících, vybočujících, nerespektujících. A jejich *ztotožnění*.

Ambaláž slov byla různá, ale obsah stejný: **drž hubu a krok**. Nejlépe to vystihovalo jedno tvrzení, které Ondra četl v jakémsi obskurním spisku o Kim Ir-senovi. V Severní Koreji je všechno *prostoupeno jeho láskou*, popisoval nadšeně autor. Ondra cítil, že je prostoupen láskou režimu až do morku kostí, sevřen tou důvěrnou náklonností a zasypáván hojně polibky moci, těmi oslizávajícími brežněváky. Pojď na mou hrud' a hrdý buď!

Brzy pochopil, že u určité sorty lidí vyvolává alergii na svou osobu. Prakticky okamžitě, po pronesení pěti slov. Matně cítil, že je to tím, že upozorňuje na svou inteligenci (a na tu byli *lidé zvláštního ražení*, jak mnohokrát poznal, velmi citliví) a zároveň ukazuje, že je svobodnější než oni. Intelligence nebyla v kurzu celá léta, svoboda už vůbec ne. *Ty inteligente!* byla běžná nadávka a o svobodu se v Československu mohli hlásit jen vybraní američtí černoši a Dean Reed. I ten se ale radši přihlásil v NDR.

Pouštět si fantazii na špacír, vlastně cokoli si pouštět na špacír, nebylo prozíravé. Slovo *prozíravost* ovšem v sedmdesátých letech dvacátého století mělo vlastně jen jediný význam: *předposranost*.

Fakt, že mezi lékařem a dělníkem je přeci jen jistý rozdíl, se ve všudypřítomné ideologii cudně

přiznával výrazem *pracující inteligence*. Ondra jen tušil, že je v tom slovním spojení obsaženo zároveň jakési varování: jsi poskvrněný (nebezpečnou inteligencí), odčiníš to jen tvrdou prací!

Byl dál drze inteligentní a šoural se klidně v davu v odstupu za dělnickou třídou (před níž kráčel – a hodně daleko vepředu – její *předvoj*, komunisti), daleko za rolníky, a vůbec nějak podezřele daleko za všemi *rozumnými a spolehlivými* občany, kteří *chtějí klid na práci*. Od stáda odloučená ovce, jejíž neprozíravé pobekávání se nezadržitelně blížilo k nastraženým uším bdělých vlků.

Zatuchlý pokoj se dvěma dvojitými palandami byl prázdný. Ondra tu byl evidentně první ze všech čtyř budoucích posil Státní plánovací komise. Byl trochu zklamaný, protože tu měl sraz i s přítelem Broňkem, který sice na pokoji nebydlel, ale měl se tu pro něj stavět. A na Broňka se hodně těšil. Znali se od střední, na zapadlé gymnázium v Hradišti se Ondra nakonec dostal, a i když Broněk chodil do jiné třídy, sprátelili se na první chmelové brigádě. Na kládách před ubytovnou, kde hráli na všechno, co mělo struny, a pili všechno, co teklo, se sladili nejen v repertoáru od Kryla po Olympiky.

Na rozdíl od Ondry Broněk netrpěl žádnou rozvichřelou fantazií, natož občasnými depresiemi. Zdálo se, že život pojal jako krasojízdu, kde

nejdůležitější je, jestli se práší za kočárem, je co pít a holkám vlajou sukně. To suknívlání bylo ale u Broňka spíš v oblasti teorie, jak si Ondra všiml už na chmelu, kde sukně holkám vlály ještě víc než kde jinde. Zatímco Broněk viděl dívky v obrazech, na které se jen zpozdálí kouká, Ondra vyrážel okamžitě ke kunderovské „registráži a kontaktáži“.

Přitom Broňkův cynický humor a jedovaté komentáře přiváděly holky někdy k šílenství. A od něho, jak Ondra věděl, je k lásce slepičí krok. Nedovedl to ale většinou překlopit úspěšně do vážnějšího vztahu. Ondra nakonec zjistil, že Broněk častokrát nějakou dívku zaujal svým cynismem a kousavými glosami, ale v soukromí s ní pohořel na tom, že vyměnil bez varování chladného cynika za nesmělého nemluvu. A tyhle naruby obrácené pohádky, kdy se princ Drsoň promění zpátky v mlčícího zakaboněného žabáka, holky nemile překvapovaly. A tak zazvonil zvonec často dřív, než se dostal ke knoflíčku podprsenky. Nesporné úspěchy, byť dočasné, měl vlastně jen u starších vdaných žen, dokonce u své profesorky dějepisu. Tam naopak žabák, který toho moc nenakecá a je panicky nesmělý, bodoval.

Ondra vykročil k oknu, protože odér nepovlečených starých prošívanych dek mu připomněl typickou vůni chatiček na pionýrském táboře a to mu z nějakého důvodu vadilo. Cítil, že

tohle pionýrák v žádném případě nebude. Rozhodl se vyvětrat.

Snad v duchu svého předsevzetí, že si bude v Praze počínat rozhodně a nebude se *srát s detailama*, otevřel okno prudčeji, než chtěl, a levá pŕlka málem vyskočila ze zteřelého pantu. Závan teplého babího léta vstoupil do pokoje jako dirigent symfonického orchestru, ladícího před Osudovou. *Co bůh si vysnil, chce mítí procítěno*, prolétly Ondrovi hlavou Holanovy verše. Výhled ho zklamal, proti jeho oknu stála hradba dalších oken šedivého bloku B. Ondra věděl, že blok B je dívčí částí kolejí na Koněvově ulici, a tak se po oknech zvědavě rozhlédl. Byla zavřená a za nimi pusto, nový semestr teprve začínal. Téměř přímo naproti jeho oknu bylo jedno zabílené. Ondra správně odhadl, že je to okno do dívčí koupelny.

A právě v té chvíli se to okno začalo otevírat. V něm se po rozevření bílé opony objevila alabastrová dívka s rozpuštěnými dlouhými světlými vlasy. Překvapivě neopálená po tak teplém létě. *Nikde* neopálená. Byla totiž úplně nahá. Otevřela obě pŕlky zabílených oken najednou a zřejmě se stejným úmyslem jako Ondra se zhluboka nadechla a *vystavila tělo paprskům* už trochu zubatého sluníčka. Ondra ztuhnul do pozice karyatidy, podpírající svůj osud. Ale nebylo mu to nic platné, dívka ho, zírajícího němě v okně, objevila prakticky vzápětí, až pod jejím pohledem neznatelně ucuknul jak přistižený voyeur. To, co následovalo,

Ondru překvapilo ještě víc. Místo zaječení a chvatného přibouchnutí okna se na něj nahá dívka dlouze zadívala, ruce stále rozpažené na okenních rámech, což samozřejmě dávalo vyniknout jejím pevným prsům, zabodnutým do Ondrových očí jako dvě vzhůru zahnuté šavle rozkaceného Saracéna.

Odrovi pod žiravinou toho pohledu proběhl před očima celý jeho dosavadní milostný život. Najednou zřetelně viděl, že to byla až doteď bída s nouzí. Spolužačky z gymnázia a kamarádky, s nimiž něco měl, ano, vlastně i Klára, se mu najednou zdály tak nějak dětské, neohrabané a buranské, jejich nastavené pusy upatlané a následné postelové scény jak situační komedie v podání snaživých ochotníků. Byla to *školka*. Věděl, že právě začíná daleko onačejší etapa, ve které se budou otevírat nová a nová okna s nestydatými tajemnými kráskami s mnohoslibnými výzvami v očích. Cítil, že v těch příbězích už bude hrát hlavní role, které si sám napíše *na tělo*.

Nahá kráska naproti v okně se evidentně pásala na jeho zmatenosti, přesto neuhnul očima. A náhle ho zamrzelo, že tímhle výjevem právě začal nekonečný pražský mejdan – a on vypadá jako vesnický buran, žmoulající v ruce zmijovku. A on tím buranem byl. Ta dívka odnaproti přeci jasně říká, že by měl...co?... zamávat? Panebože, zamávat ne! Usmát se stylem: vy jste nám ale vyrostla přes léto? Ježíši!! Poslat jí

vlaštovkou své číslo pokoje? Naznačit pantomimicky bouchání srdce, pokleknout na parapet, vyskočit z okna s růží v zubech? Pokrčit rameny? Zakřičet *Hosana*? Nakonec ho v horečném přemýšlení, jak zareagovat, napadla slova Fráni Šrámka: ...*takové oči Stázo's nemívála!* Ježkovy voči, Šrámku!... Do jeho nekontrolovatelně tryskajících myšlenek vnikl nepatřičný zvuk bouchnutí zavíraného okna. Ještě si uvědomil, že dívka v koupelně okno zavřela docela pomalu, ale zároveň tak rychle, aby se nestala *producující se děvkou*.

Auftakt čtyřletého studia v Praze dozněl a Ondra konečně vydechl.

„Dobrej den, je doma Růženka?“ zeptal se Choud'a hlasem, který se mu v polovině věty samovolně ztišil. Ale paní Pavlíková za drátěným plotem domku, původně patřícího k čimelickému zámku jako jedna z chalup pro zámecké služebnictvo, vůbec dotaz nezaznamenala. Prací ohnutá a vychrtlá, v zašpiněných šatech od hlíny a krve z popravených slepic se dál dívala k rybníku Kostelák a Choud'u nevnímala. Zakrývala si ústa šátkem, ale zároveň do něj hučela litanie protestů a nadávek. Vytrysklou zlost na neviditelného původce jejích útrap zároveň okamžitě pohlcovalo vlněné dusítko, ale stejně občas z látky vylétlo nazlobené slovo, spíš jeho tón než význam. Paní Pavlíková byla trochu bláznivá. A když se vyhučela do šátku, šla stahovat králíka nebo štípat dříví. Neviditelní škůdci od ní dostali co proto, stačilo. Pak bylo třeba nakrmit kozu. Choud'a si vzpomněl, že zná i další blázně. Jako by každá vesnice měla svého služebně ustanoveného, spolu s obecním invalidou a předsedou národního výboru. Ten předseda byl sice volený, ale protože žádné opravdové volby nebyly, jen jakési manifestace jednoty Národní fronty, vyšlo to vlastně nastejno. Invalida byl někdy válečný, někdy po obrně.

Čimelický invalida byl po obrně, když chodil, vlastně divně skákal, Chouďův tatínek mu proto říkal Hopan, a tak Chouďa taky. A ve vedlejších Miroticích měli obecního blázna úplně nejslavnějšího. Na všechny, co potkal, totiž ukazoval a tvrdil šiřlavě: *Ty jsi Štěpa!* Bůhví, jakou Štěpu kdy v životě potkal, ale v hlavě mu tedy uvízla důkladně. Nebo byl Štěpa chlap? To Chouďa nevěděl. Na rozdíl od paní Pavlíkové udělal mirotický blázen velkou kariéru, tuhle větu pak cedil přes kolo zkažených zubů z pláten kin i v Americe, protože ho natočil do svého slavného filmu *Intimní osvětlení* Ivan Passer. Mají tak někteří blázni bláznivé štěstí.

Chouďa neviděl, komu paní Pavlíková nadává, ale neudivilo ho to. Dřív si myslíval, že někomu, kdo se schovává v křoví u Kosteláku, tak byla přesvědčivá. Pak mu to její dcera Růženka, která se za mámu trochu styděla, vysvětlila. A protože byla o rok a půl starší, měla potřebu mu to přiblížit názorně: že v mámině hlavě se něco nahromadí a ona, když už toho je moc, to pak jak vaničku vyleje pusou ven. To Chouďu urazilo, to vysvětlování po lopatě. Právě totiž prošel obdobím *prozření*. Dřív poslouchal různé věty, viděl různé věci a situace a bral je tak nějak odděleně, jako střípky nesložené skládačky. Dávalo mu to dohromady v hlavě velké puzzle obrázků, slov a dějů bez ladu a skladu. Slovům sice rozuměl, obrázkům

taky, ale dohromady to nemělo další význam, i když Choud'a tušil, že to nějaký význam má. A najednou, ten moment si pamatuje jasně, se ty střípky začaly skládat do jednoho dlouhého leporela. A to leporelo dávalo smysl a ten byl kupodivu úplně jiný, než smysl střípků samotných. Takhle najednou odhalil celou sérii záhad, kterým předtím nedovedl vůbec přijít na kloub. Jako blesk z čistého nebe se mu najednou osvětlily! Nebylo to však vůbec příjemné. Začal být kvůli prozření nedůvěřivý k dospělým, ale i ke starším dětem, kterým předtím všechno bezmezně žral. Pochopil, že mu lžou, utahují si z něj a berou ho jako usmrkánka, kterému jde cokoli nabulíkovat, od Ježíška po peklo s čerty. Bylo to prozření o to horší, že se tak chovali i ti, které miloval nejvíc – rodiče. Nejasně si uvědomoval, že když neřekne nahlas, že už prokoukl ty jejich prolhané hry, bude z toho v budoucnu nějak těžít. Jako když slepá holčička z jedné pohádky začne vidět, ale je u zlých lidí, tak si to nechá pro sebe, získá *edventyč* a později všechny oblaťne. *Edventyč* říkal s oblibou jeho kamarád ze školy Zdeněk Kadleček. Jeho tatínek pracoval v podniku zahraničního obchodu a jako naprostá výjimka jezdil občas i na Západ a učil synka od plenek anglicky, aby tam jednou mohl jezdit taky. A měl od začátku *edventyč*, že umí anglicky. Choud'a si *edventyč* představoval jako skutečnou tyč, na kterou někdo vyleze a vidí o krok dál. Kdo vidí o krok dál,

musí mít někde schovanou edventyč.

Chouďovi bylo najednou všechno jasné jak facka a tloukl by se do hlavy, že na to dřív nepřišel. Proč někdy nemůže doma najít ani jednoho z rodičů a dveře do ložnice jsou zamčené a nikdo mu neodpovídá. I když se za dveřmi jednou dokonce rozplakal, že ho všichni opustili. Pak se najednou oba rodiče vždycky objevili a byli křečovitě milí. Po prozření jim to Chouďa už nebaštil. Věděl, že rodiče si dávali v ložnici pusinky a zamkli se, protože nechtěli, aby je někdo viděl, ani on ne. A to mu matka dokonce lhala, že dveře do ložnice vůbec nebyly zavřené, *vždyť vidíš, že nejsou, ne?* A že se vrátili z procházky. Jo, z procházky, byli celou dobu zamčený v ložnici! Ale nechal je lhát, byl *ledově klidný*, nikdy už ho s ničím neoblafnou. Ví všechno a všechno rozluští. Už žádné: *tomu bys nerozuměl*. Rozumí, není dítě! Přestal si náhle v hodně věcech rozumět se stejně starými vrstevníky. Báli se čertů a vodníků, věřili, že rodiče občas mizí na procházky. Pitomci.

I když ho Růženka ponižujícím příměrem s vaničkou naštvála, stejně ji měl rád. Růženka měla vždycky program a nápady, co dělat. Přitom její hry nebyly nikdy holčičí, Chouďa si ani nevzpomněl, že by ji kdy viděl s panenkou nebo kočárkem. Lezli spolu po stromech, a to Chouďa miloval, a Růženka si ráda vymýšlela. Ne prolhanosti jako rodiče a spol.,

ale hluboce prožívané *bájně legendy*, které z výstupu na rozložitý dub udělaly dobytí hradu a ze dvou ohebných větví cválající koně, na nichž se s ní Chouďa vydával na trestnou výpravu za zlomyslnými skřety do hustého lesa. Byla to asi jediná holka, která si s Chouďou byla ochotná hrát na Němčoury a Rusáky a dát si dokonce na hlavu proděravělou nacistickou helmu, kterou našli v blízkém lesíku Kuchyňka, a pálit ze zrezivělého torza děla dolů do údolí salvy střel proti postupujícím Rusákům, tedy Chouďovi, který proti ní házel z hlíny vydlabané hilzny. Rádi si vymýšleli, a dokonce soutěžili, kdo víc překvapí. Někdy Růženka uprostřed věty náhle Chouďovi zašeptala, že musí oba zmizet, protože je sleduje indiánský stopař, který chce vyzradit jejich úkryt kmeni Apačů. Když Chouďa namítl, že Apači jsou jejich přátelé (Vinnetou u dětí v šedesátých letech neměl ani jednoho nepřítele), hned to změnila na Utahy a že musí Vinnetoua varovat. Následovala šílená honička a skoky, přelézání ze stromu na strom, prolézání odpadních rour, než s Chouďou stopaře *setřásl*.

Chouďovi kamarádi byli k uzoufání bez fantazie a jejich dotazy: *A proč by jako měl bejt tenhle smradlavej potok zlatonosnej?* ho dokázaly otrávit na celý den. S Růženkou se Chouďa nenudil nikdy. A nelhala mu, i když byla starší, a o tom, co dělají rodiče v zamčených ložnicích, věděla asi víc než on.

Měla rusé vlasy, někdy upravené do copánků, jindy zamotané do ohonu, a nosila bílé šatečky s kytičkami na kapsách a bílé podkolenky, což k jejímu klukovskému chování moc neladilo, ale oblečení nikdo v šedesátých letech moc neřešil. Konečně, když se Choud'a podíval na své tisíckrát štipované tepláky, zděděné po dvou starších bratrech, děravé kecky, sepranou čepici s kšiltem a natržené triko, nemohl moc *machrovat*.

Zrovna když se Choud'a znovu nadechoval, že se zeptá paní Pavlíkové, je-li Růženka doma, něco ho zalechtalo na levé tváři. Ohnal se, ale to cosi mu přelezlo na krk. A na krk byl Choud'a citlivý. Otrásl se a plácnul se rychle do zátylku. Pak zaslechl přidušený smích, otočil se a viděl, že Růženka, která se za něj tiše příkradla, ho lechtá husím brkem.

„Růžajs, nech toho nebo tě...“ spustil bez pozdravu, ale byl moc rád. Hned to vypadalo na skvělé dopoledne. Mezi snídaní a obědem v neděli měli nekonečně času. Jen dospělým to uteče raz dva, ani oběd uvařit nestihnou. Oni dokážou za těch pár hodin zažít týdny času dospělých. To, že byla neděle, bylo důležité, Choud'a ani Růženka totiž nemuseli do školy. Byl to jediný volný den, v sobotu se pracovalo i učilo ve škole, s volnými sobotami se teprve *experimentovalo*, to znamená, že buď byly pracovní, nebo plné povinných brigád. Slovo *víkend* nikdo neznal.

„Pudem k Pivovaráku,“ zavelela Růženka, „dneska obsadíme pirátský ostrov Pireus.“ Ten název ostrůvku uprostřed rybníka, který se skutečně jmenoval Pivovarák, vymyslela podle sladkobolné písničky Děti z Pirea, a samozřejmě že na Pireu nemůže být nikdo jiný než piráti, podle nich se to tak přece jmenuje. Chouďa ale hned věděl, že to bude problém. Na Pireus nevedla žádná lávka, ke břehu to bylo i na nejbližší straně dobrých pět metrů a ani Chouďa, ani Růženka neuměli plavat. Růženku to neodradilo.

„Za vodní tvrzí je hromada prken, i dlouhý. Dostaneme se tam,“ pravila Růženka rozhodně. Dál už Chouďa nepochyboval. Že jsou za vodní tvrzí skutečně složená dlouhá prkna, věděl taky. Ve vodní tvrzi pod čimelickým zámkem totiž s rodiči a bratry bydlel. Vybudovat na ostrůvek cestu z prken, z nichž některé by mohlo být i „padací“ jak do hradu, to ho lákalo strašlivě. Cestou se Růženka vyptávala:

„Prej jsi spadl ze stromu v zámeckém parku, natlouk' sis?“

„Ne, vůbec,“ zalhal Chouďa, „praskla pode mnou větev a sletěl jsem na záda, ale jen jsem si vyrazil dech.“ Zároveň v duchu přemýšlel, jak to Růženka ví, jestli ho třeba nestopuje. Nezeptal se. Vysvětlení ale bylo jednoduché. Po vesnici se proháněly neustále různé party dětí, nikým neviděné si hrály, dohadovaly se a vymýšlely, jak se zabavit. Když

ale nevinné *skopičiny* přerostly v *alotria*, objevil se náhle jako *deus ex machina* nějaký dospělý a děti hned umravňoval, namnoze i pohlavky. Cizí i vlastní. Tak i Chouďu, zcela osamělého v zámeckém parku, někdo přeci jen občas pozoroval, co tam provádí. Konečně, v šedesátých letech to mnoha dětem občas i zachránilo život nebo zdraví, protože děti, často i velmi malé, se potulovaly po vsi i vsích okolních i v několikakilometrových vzdálenostech od domova. Jejich rodiče vůbec netušili, kde jejich potomci jsou, ale starosti si začali dělat, až když dítě po setmění nedorazilo domů.

„Vem to prkno vzadu, já vepředu,“ organizovala Chouďu Růženka, když došli k hromadě prken v zadním traktu vodní tvrze. Prkno, které si vybrali, se ukázalo těžší, než se zdálo, byla to fošna jako hrom. Ale Chouďa by to nepřiznal ani na mučidlech, zvlášť když viděl Růženku, jak si vepředu statečně vykračuje. Než se proklestili rákosím až na zarostlý zadní břeh Pivovaráku, kde bylo od břehu na ostrůvek nejbliž, mnohokrát odpočívali. Vždycky pod nějakou záminkou, že si musí prkno přehodit do druhé ruky nebo že se musí ohnat po komárech, kteří je v mračnech sužovali. Chouďa se uklidnil, protože i Růženka brzy vypadala jako vařená mrkev, jak byla zrudlá námahou, zvlášť s její načervenalou pletí, posypanou mákem pih. Ale co si vzala do hlavy, dotáhla do konce za cenu jakýchkoli obětí. Chouďa

si pomyslel, že je urputná jako jeho maminka. Ta, když naplánovala rodinný jarní výlet na kolech a začal překvapivě padat sníh s ledovým deštěm, přesto neoblomně velela k pokračování v jízdě v pláštěnkách. A ustoupila, až když všechny tři její děti padaly jak zmrzlí drozdi z kol, promočené skrz naskrz. Na tom památném výletě je od hromadného zápalu plic zachránila až jedna opuštěná stodola, kde se před přívaly sněhové přeháňky ukryli, než zase vysvitlo slunce.

Chouďa se přistihl, jak na Růženku občas fascinovaně kouká, když se drbe na hubených nohou, poštipaných od komárů. Ty dvě tyčky, vyčuhující z bílých šatů, jen o něco víc nafouklé v oblasti kolínek, ho něčím fascinovaly. Namlouval si, že tou hubeností, ale jelikož nedávno *prozřel*, cítil, že je tam nějaký důvod navíc. S každým pohledem jeho tělem prostupoval stále podivnější pocit.

Samozřejmě si začal po *prozření* víc všímat chování dospělých. Třeba servírky v restauraci Na Knížecí, která si jako jedna z prvních oblékla minisukni, v šedesátých letech úplnou novinku. To ale Chouďa nevěděl, že to je novinka. Všiml si ale podivné atmosféry, která se kolem ní šířila, když plula lokálem s věncem piv. Kromě oděru voňavek s výstižným názvem Duchy Moskvy s ní sálem krácel oblak jakéhosi vzrušení, které se na Chouďu přenášelo, když stál u výčepu a čekal na načepování

piv do džbánu pro otce. Jak se za ní štamgasti otáčejí a jejich dlouhé pohledy končí buď ve výstřihu, z něhož se valila neustálým smíchem se otrásající nádra, nebo na zadnici, taktak upěchovanou v úzké minisukni. Konečně, zdálo se, že Na Knížecí se spousta hostů stala štamgasty jen kvůli ní, doma ani jinde si minisukně moc neužily. Tedy, dokud je nenasadily hromadně studentky střední průmyslové školy filmové, která sídlila na Schwarzenbergům zrekvírovaném zámku.

Občas se Růženka podržela i na zadečku, to pak Chouďa spatřil i kousek kalhotek s vybledlými růžičkami, ale to už sklopil oči. Vzpomněl si na sousedku Vavruškovou, kterou jednou překvapil v sušárně, jak si vytahuje punčochy a on skoro vrazil hlavou do jejího mohutného zadku pod vykasanou sukni. Na bombardáčkách neměla růžičky, ale volánky. *Tak ty mě špehuješ?* vyjelo z ní skoro koketně, než si uvědomila věk „amanta“. Od té doby před vstupem do sušárny nesmyslně klepal na dveře nebo aspoň dělal naschvál hluk.

Konečně se dověkli ke břehu, poštipání, popálení od kopřiv a pořezání od ostřice. Ostrov, na kterém rostlo několik mohutných stromů, byl ideálním úkrytem a nedobytnou pevností. Bohužel i pro Chouďu a Růženku. Oba uviděli, že ostrov Pireus je skutečně moc daleko, prkno bylo krátké. Už to vypadalo, že neuslyší, *co moře zpívá pod křídly*

kormoránů, a na ostrov se nedostanou. Růženka navíc neodhadla, že břeh už pozvolna přešel ve zrádné bahno, a zapadla pravou nohou do močálu. Když nohu vytáhla, byla bosá, její sandál zůstal v bahně. Pak ho dlouho lovili, ruce ponořené po lokty ve smrduté vodě, naštěstí ho nahmátli. Jejich poškrábané a komáry pobodané ruce se ve vodě změnily na dvě ohnivé pochodně. Ale Chouďa to moc nevnímal. Růženčina tvář, když lovili nešťastnou botku, byla tak blízko, že cítil její zrychlený dech, který voněl nějakým bonbónem. Ty Růženka likvidovala ve velkém, po sáčkích. Dokonce se jednou o sebe mimoděk otřeli tvářemi, ale Růženka to vůbec nezaznamenala, Chouďa ale ano. Vytanulo mu, jak, ještě ve školce, se jedna holčička zničehonic rozhodla dát mu pusku a ostatní děti se začaly smát jako na povel: *Jé, milenci!* Tenkrát mu to strašně vadilo, zrudl a utekl na záchod, což ovšem ve školce nebyla žádná schovka, ale jen oddělený koutek s malými záchodovými mísami a umyvadly. Pak si dával dlouho *sakra pozor*, aby se k němu žádná holka nepřiblížila a o něco se *nepokusila*. Tady, na břehu Pivovaráku, mu to nevadilo vůbec, naopak, máčel by se v kalné smradlavé vodě s Růženkou těsně u obličeje klidně hodinu.

Výprava na Pireus začínala vypadat bledě, ale to byla jen voda na Růženčin urputný mlýn. Vrátili se pro další a, jak se zdálo, ještě těžší prkno, a vlekli ho

zase ke břehu. Naštěstí uprostřed vodního příkopu, oddělujícího ostrov od břehu, z vody vyčuhoval polozetlelý kmen stromu. O něj Růženka opřela první prkno a po delší manipulaci a popostrkování se fošna zaklesla do jakžtakž stabilní polohy. Zbývalo po prvním prkně přejít – ale s druhým prknem v ruce. Růženka Chouďovi přechod na ostrov dlouze vysvětlovala jak válečnou operaci, se zdůrazněním, že každá chyba se jim vymstí.

„Musíme jít spolu stejně, pomalu, POMALŮŮŮ!“ diktovala Růženka a posunovala se centimetr po centimetru po prkně, s druhou obří fošnou v ruce.

Teprve teď Chouďu trochu zamrzelo, že nejde první on. Bylo jasné, že Růženka dřív než Chouďa došlápne nohou na ostrov a bude tak první dobyvatelkou. Chouďa se, stejně jako všechny ostatní děti v šedesátých letech, hodně zajímal o lety kosmonautů a věděl všechno o Gagarinovi. Četl vždycky víc než jeho vrstevníci, vlastně všechno, co mu přišlo pod ruku, a tak věděl i to, že jeho náhradníkem pro první let do kosmu byl jakýsi Titov. Ale nikdo z jeho spolužáků Titova neznal, Gagarina všichni. Než vykročili, uvědomil si, že Růženka bude Gagarinem, on Titovem. Tím *druhým*. Na chvíli na Růženku zažárlil, ale pak si uvědomil, že je vlastně *galantní*. Plný význam toho slova mu unikal, vlastně si ho dost zúžil na to, že s holkama se kluci neperou a ženám se nosí kytky,

třeba když mají narozeniny nebo se jim dělá radost. Z vlastního výkladu galantnosti měl ostatně velký užitek.

Když začaly růst na jaře polní kytky, třeba fialky, natrhal jich celou pěst a nosil je do školní kuchyně na zámku. Vždycky slušně pozdravil, a tím vlastně začal rituál, který s ním zpoceně a zarudlé kuchařky v bílých zástěrách pokaždé s chutí sehrály. Předal jim fialky, kuchařky zajásaly nad jeho galantností, *to žádnýho chlapa nenapadne, aby nám sem nosil kytičky!* Ale dobře věděly, že musí následovat odměna. *Tady máš loupáček*, vrazily mu do ruky kýženou pochoutku od snídaně, a hladily ho po vlasech. To nesnášel, ale za loupáček to stálo. Obchodní rozměr lásky tak pochopil opravdu *v rozpuku*.

Když Růženka vstoupila na první prkno, s druhým v ruce, dřevo se zhouplo, ale jen mírně. Horší bylo, že Chouďa rovněž vykročil, ale z nervozity samozřejmě druhou nohou než Růženka, a navíc dost rázně, takže Růženku málem i s prknem sešfouchl do vody. Nakonec neztratila balanc, vybrala to.

„Chouďo, opatrně!“ vyjekla, ale pokračovala pomalu dál. Teď se po prkně nad hladinu dostal i Chouďa. Oba zjistili, že celá strategie „srovnaného kroku“ je nanic, a začali se posunovat po prkně krok sun krok, opatrně, což Růženka vzápětí komentovala:

„Jdem jak pokakaný.“

Chouďovi se to přirovnání nelíbilo, ještě nedávno se opravdu pokadil na zimní rekreaci s rodiči, když je na podnikové chatě Sulov kulturní referent Mlčoch tak dlouho pobízel ke sněžení servírovaných kalorických bomb včetně dortů, až to jeho střeva ohlásila v trenýrkách. Vzpomněl si, že to rodiče tenkrát nijak *nerozebírali*, za což jim byl vděčný, máma trenýrky vyprala v umyvadle na pokoji, dokonce se usmívala. Pak zjistil, že na rozdíl od školní jídelny nemusí na rekreaci dojídat všechno, co mu kuchařky kydnou na talíř, že nad ním žádná učitelka nestojí a nenutí dojít i poslední lžiči nenáviděné rajské polívky s rozvařenou rýží, a vracel demonstrativně půlky jídel do okýnka. Stejně toho snědl dost, rekreace v šedesátých letech byly obří vyvažovny s řízenou zábavou. Kulturní referent měl dokonce písťalku a hojně ji na dirigování rekreatů používal. Nikomu to nepřišlo divné, organizátorů a lajnovačů života bylo všude kolem vždycky dost, protože, kdo se *neřízeně* povaluje, vymejší blbosti a kontrarevoluce.

„Máš šavle?“ otočila se na Chouďu Růženka. Bylo jasné, že proti pirátům na ostrově je třeba mít výzbroj stejnou jako oni. Tedy bambitky nebo šavle. Už trochu nerad, ale Chouďa se musel znovu vrátit na břeh. Ulomil dva pořádné klacky, oba si uvázali kolem pasu provázek, do něj „šavli“ zastrčili

a konečně vykročili.

Co oba nedomysleli, že druhé prkno musí také nějak umístit přes druhou půlku vodního příkopu. Ale když ho sunuli po vodě, zajíždělo do hloubky a nadzvednout ho nebylo v jejich silách. Pak Růženka přišla na to, že prkno přitáhnou zpátky, vztyčí nad prvním prknem kolmo vzhůru a pak ho seshora pustí na druhý břeh. Nejdřív se jim nedařilo prkno vztyčit, crčela z něj voda přímo do jejich obličejů, a když prkno konečně vši silou vztyčili a práskli s ním do hladiny směrem ke druhému břehu, fošna se prohnula, odpružila a spadla do vody. Dokonce odplavala od místa, kde stáli, a už to vypadalo, že na ni nedosáhnou. Růženka naštěstí pohotově vytáhla svou „šavli“, kterou prkno přitáhla zpátky. Až na pátý pokus, kdy už oba funěli námahou, se jim podařilo prkno spustit tak, že dopadlo na břeh ostrova – a zůstalo tam zaklesnuté. Chvíli ještě odpočívali po té dřině, ale nedočkavá Růženka vykročila po této vratké lávce za dobrodružstvím. Ještě se otočila na Chouďu:

„Nechod' za mnou, teprve až úplně přejdu a budu na břehu,“ velela už zase a krok po kroku balancovala na druhém prkně. Bylo podstatně vratší než to první, břeh na ostrově byl pod prknem nerovný, ale vybírat si nemohli. Chouďa ani za nic nechtěl zůstat pozadu tak dlouho. Vydal se po prkně za Růženkou, ta ale byla plně soustředěná na vytouženou metu

a nevšimla si toho. V jednu chvíli ztratila rovnováhu, a aby ji zase nabyla, rozvibrovala nohama prkno pod sebou. Tahle snaha o balanc ale okamžitě rozhodila Choud'u. Jak se oba snažili najít rovnováhu na vratkém prkně, víc a víc ho pod sebou rozhoupávali. A katastrofa na sebe nenechala dlouho čekat. Oba spadli do vody, jen každý na jinou stranu. Teprve teď Růženka, která se v pudu sebezáchovy stejně jako Choud'a chytla prkna, zjistila, že byl Choud'a na prkně těsně za ní a nedržel se *pokynů*, a našťvaně se na něj obořila:

„Cos dělal?! Měl's jít až po mně!“

To už Choud'a věděl taky, ale Růženku ani moc nevnímal, jako každý neplavec byl ve vodě hrůzou bez sebe, dokud pod nohama nenahmatal blátivé dno rybníka. Naštěstí bylo u břehu mělko, jen nohama zvířil ode dna odporné bahno, které se vyvalilo k hladině a obklopilo ho puchem hniloby. Navíc se mu na ramena přisál žabinec, kterým byl Pivovarák z větší části pokrytý. Choud'a se otrásl a okamžitě začal ručkovat po prkně směrem k ostrovu. Když se na něj vydrápal, uvědomil si, že Růženka, ještě stále našťvaná, na břeh za ním vyskočila – až jako druhá. Cena za gagarinovské prvenství byla ale vysoká, ani to Choud'u netěšilo. Z obou crčela voda s bahnem, páchli jako žumpa před deštěm. Podívali se na sebe. Choud'a se styděl a tak se trochu mračil. Pěkně to vymňoukl. Růženka na něj zahrozila a Choud'a si

uvědomil, že hrozí úplně stejným gestem jako její maminka, když nadává neviditelnému nepříteli do křoví. Přes spáchanou pohromu se usmál. Růženka už se nadechovala k dalšímu hubování, ale Choudřův úsměv ji odzbrojil.

„Vypadáš jak rusalkovej vodník! Bjédáá!“ napodobila Růženka zpěv vodníka z opery Rusalka. Nedávno na ní oba byli v kině, nový film s Vladimírem Rážem a krásnou Janou Andrsovou promítali v rámci takzvané Filmové vesny. To vymyslel Choudřův tatínek, který učil na filmové škole dějiny filmu. Byl vášnivým milovníkem celuloidových iluzí, konečně, narodil se rovnýma nohama do éry, kdy film začínal, do doby, kdy ještě hýbací obrázky fascinovaly a měnily svět. Objednal na kraji pojízdne kino, přijela maringotka s promítačkami, v zámeckém parku vztyčili obří širokoúhlé plátno, ukotvili ho ocelovými lany, stloukli z bedýnek a prken lavice a už se promítalo. Mimochodem, z těch prken, které je právě u rybníka zradily. Choudřa si při promítání Rusalky všiml, že za širokoúhlým plátnem v parku roste veliká stará vrba. Její větvičky trochu padaly do plátna. Když zpíval vodník Hlinomaz své Bjééédááá, filmové vrbové šlahouny se setkaly s těmi skutečnými. První 3D obraz v Československu. Přimo za plátnem bylo také zámecké jezírko, ale malé, tam by se tlustý pan Hlinomaz skoro nevešel. A když se Choudřa ohlédl,

přímo za ním stál čimelický zámek, jen na ochozu nestála žádná ohnivá kněžna. Choud'a se na Rusalce trochu bál, zvláště u scény s ježibabou, která mění Rusalku na člověčici.

„Pozor, Rusalko, máš bahno až za krkem,“ řekl Choud'a a už se opravdu rozesmál. Ještě víc, když si Růženka bahno rozmazala po obličejí, jak si ho chtěla očistit. Když Choud'ovi naoko nazlobeně ze zmáčených rukou stříkla trochu do očí, na chvíli ho oslepila. Jak se zapotácel, rozesmála se konečně taky.

„Pojď, porozhlídnem se tu,“ řekla smířlivěji a vykročila do středu ostrůvku.

„Pireus je náš!“ zakřičel Choud'a a následoval ji.

„Za čtrnáct dní? Celou kampaň na Mucolanosol?“ zeptal se ještě jednou nevěřičně inženýr Remeš a trochu teatrálně složil hlavu do dlaní. Ale ředitel české pobočky světového farmaceutického koncernu Genesis Vihan byl už zády ve dveřích a amatérskou etudu na téma *Zhroucení vesmíru* nezaznamenal.

Vihan byl sice spolužákem Remeše na vysoké škole a jejich vztahy nebyly vyloženě komisní, ale tady Remešovi tykání s šéfem nebylo k ničemu. Připravit celou rozsáhlou propagační kampaň na nosní sprej během dvou týdnů, navíc včetně televizního spotu, to byl v podstatě krystalický případ rituální sebevraždy marketingového ředitele. Mělo to jednu chybičku, tím ředitelem byl Remeš a do profesního harakiri se mu chtělo asi stejně jako do hlazení cizího pitbula. Neměl Vihanovi říkat o té startující konkurenční kampani Sunshinemedu. Vihan se ihned rozhodl konkurenci předběhnout, a tu drobnost, že žádnou vlastní kampaň Genesis připravenou nemá, nějak přehlédl. A nahlásil splnění úkolu do Londýna. Basama s fousama, velký šéf nad náma. Ubohý červíku, kolem se toč, ať se šéf nehněvá, ať není proč.

Do volného toku Remešových myšlenek vstoupila

jeho sekretářka Jennifer. Přes interkom.

„Pane inženýre, bude ta porada ve dvě?“ zeptala se, jako by to nebylo ještě jisté.

„Samozřejmě, ať tam jsou opravdu všichni, PéKáHá!“ odpověděl Remeš a zavěsil. Zkratku PKH používali s Jennifer pro nějaký průšvih, nervák a opruz zároveň. Znamenala: Posnídáme Kyselé Hrozny. Ke kampani na Mucolanosol tahle zkratka přilehla jak boa k šantánové tanečnici. Remeš si uvědomil, že ho Jennifer vlastně trochu buzerovala, aby na poradu nezapomněl. Bylo to zbytečné, na tuhle poradu nezapomene ani on ani jeho podřízení. Bude se servírovat adrenalinové menu!

Sekretářka se skutečně jmenovala Jennifer, její otec byl Američan, i když z jejího života brzy zmizel. Měla v sobě něco z americké rozevlátosti a showmanství, ale v něčem jiném byla Češka do morku kostí. Třeba ve šmejdivé zvědavosti. Věděla o celé firmě Genesis všechno, daleko nad rámec svých povinností, i pikantérie tak jemné, že by se je Remeš, opovrhující drby všeho druhu, nikdy nedozvěděl. Byla krásná, s opálenou čistou pletí, s dlouhými tmavými vlasy, jakoby napuštěnými olejem, jak se leskly. S hlubokýma očima, v nichž se chlapi bezmocně topili. Se štíhlou postavou, vždy oblečenou do exkluzivních kostýmků nebo šatů střídme elegance, z nichž však vyčuhoval nějaký provokativní prvek. Erotický prvek, samozřejmě.

Výstřih o centimetr hlubší, než by se slušelo na marketingovou sekretářku velkého zahraničního zastoupení, sukně o centimetr kratší. Rozparek rozstřižený až ke kalhotkám, které ale nikdy Remeš nezahlédl, tak šikovně si v takových zrádných šatech sedávala k jeho pracovnímu stolu.

I když byla Jennifer atraktivní, Remeš nějak podvědomě tušil, že s ní nějaká bokovka s orgasmem na pracovním stole nehrozí. Přitom dobře věděl, že se o své tělo dovedla podělit s pěknou řádkou mužů, jen v Genesisu měla na svědomí absolutní pracovní rozklad v oddělení obchodu, kde pracovali prakticky jen chlapi, kteří byli v nějaké fázi zamilovanosti nebo odmilovávání ve vztahu k Jennifer. Přehnala se jejich oddělením jako maelström, ale kupodivu žádná navždy zlomená srdce v něm nezanechala. Jen blažené úsměvy a zasněné pohledy z oken.

I když si na veřejnosti vykali a v soukromí tykali, ani v tom nebyl žádný *podtext*. V soukromých rozhovorech ho dokonce oslovovala přezdívkou Komtur, kterou si už údajně osvojil celý marketingový odbor. Podezřívá ji, že ji vymyslela právě ona, samozřejmě trochu posměšně. O Remešovi bylo všeobecně známo, že svůj život zdaleka netráví jen prací pro firmu do roztrhání těla, ale žije lehce bohémským životem. Už malinko vyžilý a lehce zkamenělý bonviván, spíš právě Komtur než Potrestaný prostopášník, jak zněl původní název

Mozartovy opery. Kdyby v Remešově mládí byl v Československu rozšířený virus HIV, už by byl teď nejspíš pár let mrtvý. Jenže Remešova generace se šťastně vetkla do období mezi květinovou revolucí, která sexuální pravidla značně uvolnila, a právě hrozbu AIDS, která sexuální apetit zase rychle sešněrovala. Všichni navíc toužili po tom, čím tehdy komunisti nemanipulovali, protože toho bylo sakra málo. Ale sex k tomuhle výjimečnému – a navíc velmi zábavnému – zboží patřil.

Pitomá nosní pumpička Mucolanosol! Remeš zabubnoval prsty do stolu. Od rána, kdy absolvoval dlouhý telefonát s manželkou, se ještě jeho nálada nedostala nad bod mrazu. Jejich už tři roky nefunkční vztah se snažil měsíce zachránit, dokonce se mu zdálo, že se i manželka snaží, ale oba už jako by překročili Rubikon. A vpluli do jakési mazlavé emulze, kde jako ryby otvírali ústa, ale neslyšeli se a viděli neostře a zamlženě. A jakési spodní proudy v té mazlavé hmotě je neustále odnášely dál a dál od sebe. Ať dělali, co dělali. Remešův domov se poznenáhlu proměnil na podivný temný podchod, kde se nikdo rád nezdrží, natož aby *spočinul*. I když Remešovy telefonické rozhovory s manželkou byly daleko uvolněnější než ty z očí do očí, ten poslední, dnešní, mu najednou jasnozřivě a bolestně připomněl, že je konec. Řešili už jen naprosto pragmatické věci, kdo nakoupí, kdo vyzvedne děti

z kroužku. Rozhovor s odškrtávanými položkami. Po přeškrtnutí poslední položky nastalo hrobové ticho, nebylo náhle co říct. Nikdy by nevěřil, že dříve tak blízký vztah plný tajemství a příslibů může vyvanout pozvolna a nenápadně do tak vyprahlé krajiny. V níž se prohánějí na koních už jen podivní nazí milenci jak na Preislerově cyklu obrazů Černé jezero. Remeš se někde dočetl, že Preisler maloval mistrně melancholické nálady, erotické smutky a osudová traumata. Asi nevěděl, že maluje Remešovo manželství.

Porada ke kampani na nosní sprej Mucolanosol se blížila a Remeš si uvědomil, že za chvíli musí naservírovat tohle *chutné sousto* podřízeným a rozdělit první nutné činnosti. Jak doprkvancic zaujmout reklamou na něco tak banálního jako je zprůchodnění dýchacích cest? Remeš si vzpomněl na všechny ty testimonialy, kde *tisíce spokojených zákazníků* nadšeně vydechují, až jim nosy vibrují, a jsou přitom uvěřitelní asi jako Anna Boleynová v reklamě na spokojené stáří. Kdoví, čeho se dožije Remeš, když kampaň nebude včas připravena. Nijak si to v hlavě radši nerozváděl, konečně, stres denně snídal i večerel už léta. Jako redaktor v rozhlasu vysílal živě, v novinách měl denně prázdný stůl a v televizi? Mašinérie televizní tvorby byl nervák jen pro otrlé. Ať tak či onak, v případě Mucolanosolu

byl nejvyšší čas zakleknout do bloků.

Do zasedačky se šourali první spolupracovníci, ale než se došourali poslední, musela Jennifer zakřičet do chodby: Poradááá! To mělo teprve správný účinek. Konečně se celý odbor shromáždil a Remeš mohl začít rozdělovat úkoly.

Zadání připravit do čtrnácti dnů celou propagační kampaň strhlo mezi pracovníky odboru lavinu reakcí, od údivu až po děs a paniku. Na vedoucího oddělení reklamy Bolka Rychlíka přicházely mdloby ve vlnách. Nejdřív se dozvěděl, že bude vyrábět rozhlasové spoty a pak...(Remeš u toho oznámení udělal dramatickou pauzu)...televizní spoty ve verzi minuta, 30 sekund a 10 vteřin.

Nastala vřava, každý si nejdřív myslel, že Remeš *džoukuje*, jak přímo řekla nahlas Jennifer. I Remeš si pod přívalem nehraných protestů uvědomil, že s Vihanem jsou některé věci skutečně zralé na pavilon Z v blázinci. Občas po obdržení úkolu od Vihana měl chuť se do nějakého takového pavilónu zavřít. Mříže v okýnku tři metry nad zemí, polstrované stěny, tiché hlasy za špehýrkou: *Nezlepšuje se to, pane primáři!*

Bylo jasné, že pokud všechny složky celý proces příprav nedají na první dobrou, celý *sítový graf* se sesype. A kampaň nebude.

„Kdo je mrtvola?“ zeptal se Rychlík. *Mrtvola* byl vnitroodborový slang, podle moudra, že reklama je

navoněná mrtvola.

„Mu-co-la-no-sol!“ A bylo to venku. Remeš si vlastně oddychl.

„Adaptace?“ zkusil to Rychlík.

„Ne, vlastní výroba.“

„Vlastní výroba?! Za čtrnáct dní?“ Rychlík nabral výraz, jako by ho právě vybalili z turínského plátna a on teprve teď pochopil, že byl ukřižován. „To není fér,“ zaúpěl.

„Na pondělí svoláš, Bolku, kreativce. Jen pár, ze Snookers, kreativního shopu Men on the floor, Publicum, Planety Ró, Odolného mága a taky dva režiséry, Horynu a Glázra. Ne, Glázra ne, má teď prej zase svý drogový rauše, sedí v kanclu se zataženejma záclonama, fetuje a nikdo k němu nesmí. Tak ... taky si někoho vymysli sám, víš asi koho, chci, aby u toho seděli všichni od začátku. Na nějaký pozdější zasvěcování nebude čas. Radši víc než míň, některý možná nebudou mít čas tak narychlo.“

„A kolik jim dáme času na vlastní vymejšlení?“ zeptal se ještě Rychlík.

„Tenhle víkend, víc nemáme.“

„Mezitím se paralelně začne připravovat mediaplán, stopáže víme, nasazení taky, mediaplán tedy do týdne. Na to si sednem zhruba za hodinu,“ obrátil se Remeš na mediaplannerku Katku.

Mediaplannerka odboru jediná seděla nevzrušeně. Příval Remešových úkolů s ní, na rozdíl

od Rychlíka, nemával. Měla vlastně nejvíc času a za zády mediální agenturu s velmi schopnými lidmi. Po letmém prolétnutí několika dalších bodů poradu rozpustil. Všichni se vrhli k telefonům a faxům, někteří i k mailům, které ale k firemní komunikaci zatím moc partnerů nepoužívalo.

Než se vrátil do kanceláře, rozhodl se zaskočit si dolů do prodejny pro cigarety. Ve frontě v bufetu potkal chlapíka, který zřejmě vlastnil právnickou firmu Zářecký v 1. patře kancelářského komplexu. Vídali se občas na chodbách a prohodili spolu někdy pár slov.

„Máte fofry, co?“ zeptal se právník.

„Je to na mně tak vidět?“

„Je. Vypadáte unaveně. Ale nic si z toho nedělejte, to všechno přejde mávnutím kouzelného proutku.“

„Chtěl bych mít váš optimismus, nebo líp – ten kouzelný proutek. Já jsem typ, který se koukne na oblohu a hned přemejšlí, kdy se na něj to nebe zřítí.“

„A to je škoda, ale na druhou stranu vás nic nepřekvapí – v negativním smyslu. Když něco nedopadne, jen si řeknete: já to říkal, já to tušil, já to věděl! A jste sice nadále looser, zároveň ale přeci jen něco navíc – jasnozřivý prorok. A když něco náhodou vyjde, jste příjemně překvapený. Nejhorší život mají lidi, co jsou totální snílci, ti jsou naopak nemile překvapováni po celý život. Jejich